

Herdabrev för fastetiden 2013

Kära systrar, kära bröder i Kristus!

Omvänd er och tro på evangeliet (Mark 1:15). Under hela fastetiden får Jesu ord ringa i våra öron för att påminna oss om att han har kallat oss från mörker till ljus, från död till liv, från synd till helighet. I sista hand är det till gemenskap med sig själv som Jesus har kallat oss. Vi är inbjudna att leva med och i honom i varje ögonblick. Det är bara i trons, hoppets och kärlekens gemenskap med honom som vi kan finna den djupa meningen med vårt liv. Det är bara han som kan ge oss vår äkta identitet. Denna kärleksförening med Jesus Kristus fyller oss med glädje och styrka. Vad som än händer i vårt liv, kan vi vara säkra på att vi tillhör honom och får räkna med hans hjälp och nåd. Vi vänder oss bort från jagets tyranni till den Guds barns frihet, som bara Jesus kan ge oss. Evangeliets glada budskap innebär att Gud ger oss del av sitt eget liv i Jesus Kristus. "Jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig" (Gal 2:20)

Jesus kallar oss att lämna den gamla människan bakom oss. Den nya människan tar gestalt i oss. Ju närmare Jesus vi kommer, desto mer ser vi vårt behov av hans frälsning. Vi inser vår synd och längtar efter befrielse: "Ve mig! Jag är förlorad, ty jag har orena läppar", säger profeten Jesaja (6:5). Jesus vill befria oss från syndens orenhet, från avgudarnas tidlösa tyranni, alltså från maktens, penningens och könets diktatur. Jesus har kommit för att ge oss sin förlåtelse. Det är bara Jesus och hans Kyrka som kan ge denna förlåtelse, inte minst i bikten. Ingen makt eller myndighet i världen kan ge det som bara Gud kan ge, det som alla längtar efter men ofta inte vågar be om: förlåtelse

Omvänd er och tro på evangeliet. Att omvända sig till Jesus och hans evangelium innebär också att omvända sig till Guds folks gemenskap. *Vi* är viktigare än *jag*. Vårt jag behöver Kyrkans vi. Vi måste bryta oss loss ur individualismens strupgrepp, som riskerar att göra oss själva till världens medelpunkt och måttstock. Det är Kyrkan, vår heliga moder, som lär oss att ta emot Jesus och omvända oss till honom. Som lemmar i Kyrkans mystiska kropp är vi alla ansvariga för varandra. Vi bär varandras bördor och delar varandras glädje. Vi är ett folk på pilgrimsfärd på väg mot Guds eviga härlighet. Samtidigt vill vi bygga upp världen och göra den så lik himmelen som möjligt, så att alla människor kan leva som vänner. Mer och mer måste vi se att vår omvändelse har denna gemenskapskaraktär. Som kristna omvänder vi oss också till varandra. Vi människor är skapade för att som Guds avbilder glädja och stödja varandra, men ibland tycks vi ha fått för oss att vi i stället skall göra livet surt för varandra.

Vi måste lära oss att se Jesus i varandra. Vi omvänder oss till Jesus som älskar att dölja sig i vår medmänniska. Det kan ta tid och kosta oss blod, svett och tårar att lära oss att känna igen Jesu anletsdrag i vissa människor, som vi har det svårt med. Ändå får vi aldrig låta bli att söka efter Jesus i vår nästa. Allra mest måste vi söka honom i våra

fiender, i dem som förföljer och förlöjligar oss. Kriteriet på att vi tillhör Jesus och är lemmar i hans kropp Kyrkan är just att vi älskar och ber för våra fiender. Samtidigt måste vi i ord och handling stå upp för dem som blir förföljda och bidra till att skapa ett samhälle där alla människor är bröder och systrar, vilka de än är och varifrån de än kommer.

Omvänd er och tro på evangeliet. Det är alltid till evangeliet, det glada budskapet vi omvänder oss. Ser man utifrån på oss kristna är det inte alltid vår glädje man lägger märke till. Det är kanske det som är den stora tragiken: att vi inte riktigt vågar lita på att Jesus har gett oss trons glädje utan att tron snarare är en börda för oss. Vi måste omvända oss till glädjen, den glädje som inte vilar på flyktiga känslor eller nöjen utan den glädje som Jesus genom sin uppståndelse har gett oss del av. Hela fastetiden är en förberedelse till påskan. Hela livet på jorden är en trons pilgrimsfärd på vägen till den eviga glädjen. Den glädjen får vi ta ut i förskott, inte minst i eukaristin, där den himmelska bröllopsglädjen väller fram i det fördolda.

Vår del av världen tycks ibland förneka glädjens existensberättigande. De fattiga i tredje världen tycks ofta lyckligare än vi. Vi gör allt till problem och glömmer att vi kan säga mysterium i stället. Vi har förlorat vördnaden för livets helighet och med den glädjen. Vi har gjort våld till underhållning. Vi gör konst av askan från koncentrationslägrens fångar. "Lämna mig, Herre, jag är en syndare" (Luk 5:8), säger Petrus och vi med honom. Vi har förlorat barnens spontana glädje. Därför måste vi lära oss att törsta efter evangelium. Ångerns och botgöringens tårar kan bli glädjetårar.

Omvänd er och tro på evangeliet. När vi tar emot Jesus och låter oss impregneras av hans evangelium, drivs vi av ett inre tvång, av nåden, att dela med oss av det vi har fått till alla vi möter. "Se, här är jag, sänd mig" (Jes 6:8), sade profeten Jesaja när han fått möta den levande Guden. Mystik leder alltid till mission. Mässan går över i utsändning. Vi sänds ut för att bidra till världens helgelse, ett underbart men inte helt ofarligt uppdrag. Det har inte riktigt gått upp för oss i det trygga folkhemmet att otaliga kristna förföljs för sin tros skull också i vår tid. Det tycks inte störa vår nattsömn. Vår likgiltighet måste brytas. Vi måste våga stå upp för vår tro och för våra förföljda medkristna. Ja, varje människa måste vördas från det första till det sista ögonblicket av sin existens.

"Var inte rädd. Från denna stund skall du fånga människor" (Luk 5:10), säger Jesus till sina lärjungar i alla tider. "Kom och följ mig" (Matt 4:19). Han tröttnar aldrig på att inbjuda oss att följa med honom och leva med honom. Hur skulle vi då kunna säga nej till honom som har dött och uppstått för vår skull? Det är vår tragik att vi så ofta säger nej, men just nu, i denna heliga fastetid, får vi börja om och lära oss att *ja* är vackrare än *nej*. Därför vill vi också säga ja till Jesu uppmaning: *Omvänd er och tro på evangeliet.*

Stockholm Kyndelsmässodagen 2013

Med min förbön och välsignelse till er alla,

✠ **Anders Arborelius ocd**

Biskop av Stockholms katolska stift